

La informació ha aparegut, repetidament i amb detall, al diari *El País*: el ministre Barrionuevo hauria dit que, si a Catalunya volen un segon canal de TV, hauran d'impedir que els valencians puguem veure TV3. Si és cert, és una forma ben descarada de xantatge. Si no és cert, tal com afirma el senyor Roca i com ha assegurat el president Pujol, es tracta d'una intoxicació informativa conscient i interessada: d'una cosa que a l'empresa d'aquell diari li agradaria que fóra certa (¿un competidor menys per als seus projectes televisius?).

Però, si no és cert del tot, deu ser veritat en part. Deu ser veritat que al govern no li fa gràcia que els valencians puguem veure TV3, i que farien qualsevol cosa *legal* per impedir-ho. En tal grau de submissió i dependència ens trobem encara, que a Madrid tenen poder de decidir si els catalans tindran o no un segon canal propi. I si els valencians podem o no seguir veient una televisió que cap govern ens ha regalat ni instal·lat, sinó que la veiem per la nostra pròpia voluntat i gràcies a molts milers d'aportacions individuals. Si l'intent de xantatge és cert, els qui l'han intentat i planejat són simplement uns miserables: entenen poc de llibertat, entenen molt poc de respecte a la voluntat de la gent, i entenen molt de repressió i de retallar els drets dels individus i de les col·lectivitats.

Perquè no poden al·legar problemes tècnics, quan aquests possibles problemes tenen solució tan fàcil en qualsevol país: ¿és que la nostra atmosfera és més espessa, i ací no caben tants canals com en qualsevol altre lloc? I si volen acudir a excuses legals, vol dir que hi ha lleis fetes aposta per limitar la difusió, i per tant sobren o s'han de canviar. Però la verdadera raó de tot plegat és simplement política, i política de fons: no volen, no els agrada, que catalans i valencians puguem veure la mateixa televisió (¡l'única televisió *comuna*, evidentment, hauria de ser l'espanyola!). Als valencians, que hem fet un esforç privat per veure TV3, sí que ens agradaria que la futura TVV es pogués veure a Catalunya; a Madrid, segons escriu *El País*, pensen que «això seria massa».

Ara bé, si d'alguna cosa ha servit aquest rumor, ha es-

tat per demostrar que davant d'un intent de xantatge d'aquesta envergadura, la societat no s'ha quedat indiferent: centenars de regidors valencians, més de cent cinquanta entitats, personalitats ben notables d'una banda i de l'altra de la Cènia, diputats nacionalistes dels dos parlaments, han reaccionat ràpidament i amb fermesa. Si el rumor arribava a confirmar-se, seria molta més gent, i amb més fermesa, qui reaccionaria. I si el xantatge es consumava, uns i altres —el govern del PSOE i el govern de CiU— tindrien greus problemes per justificar-lo davant de l'opinió pública: hi ha prop d'un milió de valencians que veuen TV3 per pròpia voluntat, i no entendran per què els volen privar d'un dret tan elemental. Hi alguns milions de catalans que no entendrien tanta prepotència i tanta submissió.

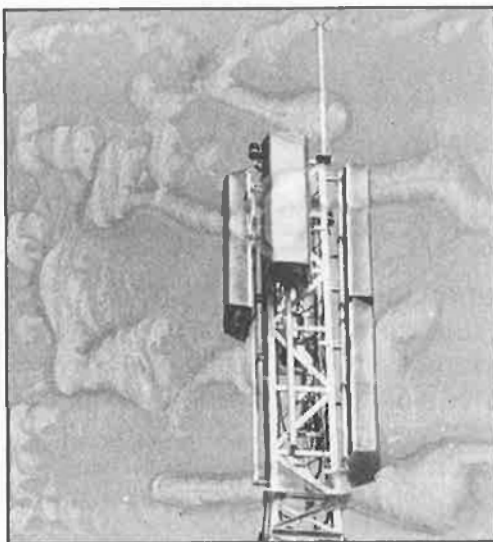
Confiam, tanmateix, que d'una part siguin raonables, i que de l'altra mantinguen la dignitat.

Gibraltar sí. Rosselló no

Ara que la reina d'Anglaterra visita Espanya, se'n tornara a parlar en els discursos oficials i en la premsa: Gibraltar és l'eterna reivindicació, la roca que no s'oblida, l'espina clavada en el cor dels espanyols, l'única terra irredempta, la colònia insuportable, la presència estrangera en la pell de la pàtria. Etcètera. Fa dos-cents vuitanta anys que Gibraltar és anglès (més o menys els

mateixos anys que nosaltres *som* castellans, és a dir que vam ser incorporats a Castella), i no se n'obliden un sol dia.

Cinquanta anys abans, el Rosselló passava a mans franceses, cedit com a resultat d'una guerra. Només cinquanta anys de diferència, i a cap govern de Madrid no se li passa per la fantasia reivindicar-lo. Gràcies a Déu. No desitjaríem tal cosa als nostres amics de Catalunya Nord. Però és curiós que els espanyols pensin tant en la pèrdua d'un tros de roca, i no gens en la *pèrdua* d'un bon tros de país. Potser és veritat allò que contenen que, quan Hitler va prometre a Franco la incorporació del Rosselló si Espanya entrava en guerra, el general contestà: «No, *gracias*. ¡Mas catalanes, no!» □

Rumors contra TV3